

som holder deres Arbejdere saa længe, at de maa have Lejlighed til ogsaa efter Kl. 12 Nat at kunne faa en Forfriskning, det, som det ærede Medlem med en noget antikveret Opfattelse kaldte en Hjertestyrkning — jeg tror ikke, at det egentlig styrker Hjertet. Det var det ene Synspunkt, og det modsagde jeg ikke, da det ærede Medlem fremførte det, thi det er et Synspunkt, som man kan optage til Overvejelse. Men dernæst fremførte det ærede Medlem det Synspunkt, at man maa give dem, der har været i Teatret, Lejlighed til at nyde deres Maaltid i Fred og Ro efter Teatertid, og det er der ikke Tid til til Kl. 12. Da jeg gjorde Indsigelse herimod, troede det ærede Medlem, at jeg dermed sigtede til, at Teatrene kunde begynde tidligere, og anførte forskellige Ting, som talte imod at tvinge Teatrene hertil. Det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i; det er kun de særlige Forhold, som gør dette begrundet. Men det ærede Medlem vil vide — og det var det, jeg mindede ham om —, at han er selv med til ved § 30 at opretholde den Bestemmelse, som siger, at Politiet kan „give enkelte Beværtere, hvis Antal fastsættes af Kommunalbestyrelsen, Tilladelse til at beholde Gæster siddende og beværte disse efter Lukningen, dog ikke i længere Tid end to Timer derefter. For saadan Tilladelse vil være at yde en af Kommunalbestyrelsen fastsat Afgift“. Det ærede Medlem lod sig nu under sit Forsvar for sin egen Stilling paa det andet Punkt henrive til at angribe denne Bestemmelse, hvad jeg tror, at hans Venner indenfor „Den personlige Friheds Værn“ vil tage ham meget ilde op. Thi denne Bestemmelse tillader en Ordning, hvorved man kan vise Imødekommenhed netop i saadanne Spørgsmaal, som det ærede Medlem pegede paa, nemlig at give Publikum Lejlighed til efter Teatertid at sidde noget længere og lade det Publikum, som tidligere er kommet ind i Beværtningen, fortsætte sin Tilværelse der nogle Timer. Forskellen vil blive, at det nu efter dette Lovforslag vil blive indtil Kl. 2, medens det efter den nugældende Bestemmelse og efter det ærede Medlems Stilling vil blive indtil Kl. 3. Underligt er det, at det ærede Medlem slet ikke tænkte paa den Klasse indenfor Beværtningen, som er knyttet til Arbejdet paa Arbejdspladsen, Kelnere og hele det Personale, som arbejder i Køkkenet. Hvis det ærede Medlem vilde undersøge Stemningen hos disse, vilde han sikkert finde dem interesserede i, at der er

en rimelig Tid til, at Beværtningen kan være i god Drift, men han vil ogsaa der finde et stærkt Udtryk for Ønsket om, at de ikke skal blive tvunget til et unaturlig langt Natteliv. Jeg tror nok, at Kelnervirksomheden og i det hele taget Virksomheden i saadanne Restaurationer, der jo ikke er undergivne de andre sociale Lukkebestemmelser, som er indførte, tager haardt paa de vedkommendes Kræfter, og at det i og for sig kan være rimeligt at skænke dem den Beskyttelse, der ligger i, at man i nogen Grad begrænser Arbejdet. Det forundrer mig ogsaa at høre, at Formanden for Erhvervspartiet var saa meget imod at forandre Bestemmelsen fra Kl. 1 til Kl. 12, thi jeg har fra mangfoldige Arbejdsgivere indenfor Beværterfaget hørt den Opfattelse gjort gældende, at naar man kunde faa Lukketiden sat til Kl. 12, vilde det i Virkeligheden være den ønskeligste Ordning, fordi den Bestræbelse for at drive hele Livet ud over Natten, der var før Krigen, men som neppe vil fortsættes med samme Held efter Krigen, har de ingen som helst hverken erhvervsmæssig eller menneskelig Interesse i at fremme. Jeg tror, det er i høj Grad naturligt og ønskeligt at ordne det saaledes, at den almindelige Lukketid er ved Midnat, og at man saa aabner Mulighed for ved særlige Lejligheder at holde længere aabent. Det kunde maaske være rimeligt at give Adgang til at holde længere aabent paa ganske særlige Dage, f. Eks. Nytaarsaften og Valgdage, hvor Borgerne traditionsmæssig er længere oppe end ellers.

Det ærede Medlem fra Stege betegnede Spørgsmaalet om Forbud mod Cognac i fyldte Chokolader som en latterlig ringe Ting og mente, det var Udtryk for stærk Fanatisme at ville have et saadant Forbud. Det ærede Medlem mente, at naar man henviste til, at der herigennem kunde ske Omgaaelse af Ædruelighedsloven, var det et Paafund, der stammede fra dem, der for enhver Pris vil hindre Borgerne i overhovedet at faa den mindste Smule Spiritus i Livet. Det eneste, jeg har citeret herom — jeg gjorde det ved en Lejlighed, hvor det ærede Medlem var til Stede —, var nogle Udtalelser fra et Blad, som vist i høj Grad beundrer det ærede Medlems Ordførerskab i Dag. Bladet fremførte som Eksempel paa en beklagelig Omgaaelse af Ædruelighedsforanstaltninger i England den overhaandtagende Nydelse af Spiritus i Chokoladehylstre, som havde grebet om sig i det engelske Selskabsliv,